

Приказкитѣ, що слушахме отъ нашитѣ майки и по-възрастни сестри, бѣха много занимателни, защото въ тѣхъ се описваше непосредствено преживѣното. Увлечахме се въ тѣхъ и защото виждахме съ очитѣ си повечето отъ героитѣ, които бѣха участвували въ бунта за свободата и имахме възможность да обхождаме мѣстноститѣ, въ които е кипѣла героичната борба.

Най-често споменаваната мѣстность въ тѣзи преживѣлици бѣ *Оборище*. Ей тамъ, въ близката планина, подъ букацитѣ на Раслатица, се реши да се вдигне

Панагюрище — общъ изгледъ

въстанието. Отъ постояннитѣ разкази Оборище стана и за насъ децата, нѣщо като *свето мѣсто*, което копнѣехме да видимъ съ любопитнитѣ си детски очи. На нѣхемъ да видимъ съ любопитнитѣ си детски очи. Нашитѣ неукы майки и сестри, които сжщо бѣха отрасли съ народнитѣ приказки и пѣсни, умѣеха да разказватъ. Увлѣчени отъ тѣхнитѣ разкази, ние почнахме да ходимъ на Оборище току-речи всѣка година заедно съ възрастнитѣ поклонници на 20 априлъ (по стария календаръ). Туряхме въ ученическитѣ си торбички комаче хлѣбъ и малко благинка, и хайде съ шествието. И крадешкомъ поглеждахме народнитѣ герои — останалитѣ живи въстанници.